

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

καλόκαρδος, γλυκαλιχός και δεν άνοιατευόταν ποτέ στις ύποψεις της γυναίκας του.

Ο πατέρας της και η Δουκρητία αγαπούσαν πολύ τον δούκα, αλλά αυτό δεν έμπούσε καθόλου τον αδελφό της τον Κάισαρα να δολοφονήσει τον κοινάδο του ύστερ' από δύο χρόνια. Και θά δοίμε λίγο παρακάτω για ποιά αίτια έγινε αυτό.

Προχωρώντας πρέπει να διατηρηθεί εδώ ένα άλλο περιστατικό που συνέβη τον καιρό που η Δουκρητία βρισκόταν χωρισμένη από τον δεύτερο σύζυγό της και της επροξένησαν τον τρίτο.

Εκείνη την εποχή, ο Φραγκίσκος και ο Κάισαρ, οι δύο γιοι του Πάπα, είχαν ξοφεί στη Ρώμη από τις επαρχίες, όπου τους είχε διορίσει δικαστής ο πατέρας των και λάβαιναν μέρος στις γιορτές που διόργανουσαν κάθε τόσο προς τιμήν τους.

Ο Κάισαρ όμως ζήλευε τον αδελφό του, δούκα τότε της Κρήτης, γιατί σκοπεύει να τον αναθέσει επί πλέον το δουκάτο του Βενετόν και έβλεπε, ότι η φήμη του και η επιρροή του αυξανόταν εις βάρος της δικής του.

Γύρευε λοιπόν αφορμή να τον βγάλη από τη μέση, επειδή έβλεπε να του γίνεται εμπόδιο στους σκοπούς του. Και η ευκαιρία που ζητούσε, δεν άργησε να του δοθή.

Μιά μέρα οι δύο αδελφοί έπαιξαν σιζήτημα αν έπρεπε να παντρεύουν ή όχι την αδελφή τους. Ο Φραγκίσκος έλεγε πως δεν έπρεπε να μείνει ανύπαντρη η Δουκρητία, αφού ήταν ακόμα τόσο νέα, αλλά ο Κάισαρ ύποστηριζε με έπιμονή την αντίθετη άποψη.

Στο τέλος άλλαξαν βαρειά και ύβριστικά λόγια και άρρισαν να εκδηλώθῃ ὅλη ἡ ἀντιπάθεια καὶ τὸ μίσος πού ἔνωκοῦσαν ἀπὸ καιρὸ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ὑστερ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, χωρίστησαν σχεδὸν ὅσον ἐχθροὶ...

Αργότερα, μιὰ βραδιά, ὁ Φραγκίσκος, ἀφοῦ δείτησε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, σηκώθηκε κατὰ τὴς ἑντεκα τῆ νύχτα καὶ διευνήθηρε πρὸς τὸ μεγαρὸ του, στὸ ὄπιο γιὰ νὰ φτάσῃ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ συνοικία.

Προχωροῦσε, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ἕνα πιστὸ τοῦ ἡτηρέτη, μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν ἔξαφνα ἐπετέθησαν ἐναντίον του τέσσερες ἄγνωστοι, πού τοὺς ὠδηγοῦσε ἕνας πλείτος, ἑρπυγὸς αὐτός.

Ὁ Φραγκίσκος στὴν ἀρχὴ ἐπέθεσε πρὸς εἰς νὰ κάμῃ μὲ λωποῦτες, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσταμάτησαν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ πάρουν τὰ χρήματα καὶ, γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ, περιόριστρε νὰ πῇ τ' ὄνομά του.

Οἱ ἀντίπαλοι του ἄνω, ἀντὶ νὰ ἰσχυλισθῶν ἐμπρὸς του, ἀκούγοντας πρὸς εἰς, ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μὲ λίσσα, μέχρις ὅτου ἔπεσε νεκρὸς κάτω, δίπλα, στὸν νεκρὸ ἐπίση, ἡτηρέτη του.

Τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δολοφόνων ἑρπυγὸς, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀκίνητος καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς αἱματηρῆς σκαρῆς, βλέποντας ἑσπλωμένα κατὰ γῆς τὰ δύο θύματα τὸν μπρόβαν του, ἔγγειρε σ' αὐτοὺς νὰ σηκώσουν τὸ Φραγκίσκο καὶ νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω σ' ἄλογό του. Μόλις ἔγινε αὐτὸ, οἱ δολοφόνου ἔξαφανίστηκαν μέσα στὸ σκοτάδι μαζὶ μὲ τὸν ἄρχη-

Η'.

ΙΔΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο, ὅτι ἡ Δουκρητία ἔμεινε δύο φορές χήρα, γιὰ τὸν πρώτο σύζυγό της τὸν ἐφαρισμάζουσαν οἱ οἰκεῖοι της καὶ ἀπὸ τὸν δεύτερο φρόντισαν νὰ πάρουν διαζύγιον, τὸ ὁποῖο δόθηκε εὐκολώτατα ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν περιόρητο Πάπα Ἀλέξανδρο ΣΤ'.

Ἡ Δουκρητία παντρεύτηκε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ καὶ πῆρε σύζυγό της τὸν Ἀλφόνσο, δούκα ντὲ Μπιζιλια, γνήσιο γιὸ τοῦ Ἀλφόνσου Β' τῆς Ἀραγωνίας. Αὐτὸς ἦταν ἕνας πρῶτης τάξεως ἄνθρωπος, εὐγενικός,

γύ τους καὶ τὸ πτόμα τοῦ Φραγκίσκου Βοργία,

Μαγεύετε τώρα ποῖος ἦταν ὁ ἑρπυγὸς πού μετέφερε τὸ ἄμυχον κομμά τοῦ Φραγκίσκου, πτυνημένο ἀπὸ ἑπτὰ βαθιεῖς πληγῆς;

Ἦταν ὁ Κάισαρ, ὁ γιὸς τοῦ Πάπα καὶ ἀδελφός της Δουκρητίας, ὁ ἀδελφός τοῦ νεκροῦ καὶ ὁ θανασιωμέτοπος ἔχθρὸς του...

Οἱ γονεῖς τοῦ δολοφονηθέντος νέου μάτερων αἰέτως τὸ δράστη τῆς δολοφονίας. Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι κάλεσαν τὸν Κάισαρα καὶ τοῦ ζήτησαν λόγο γιὰ τὴν ἀπετροβίαση πράξῃ του. Οἱ Βοργία μποροῦσαν νὰ παραβλέψουν τὰ πάντα, προκειμένου νὰ ἐξυτηρηθῶν τὰ συμφέροντά τους...

Ἐν τούτοις, ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ' λυτήθηκε κατὰκαρὰ γιὰ τὸ καμὸ τοῦ μεγαλείτερου γιοῦ του. Ἐχουσε πύρινα δάκρυα πάνω στὸ πτόμα του, ὅταν βρέθηκε κάτω πεταγμένο καὶ πέρασε ἀρκιτὲς ἡμέρες χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτε στὸ στόμα του. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ἀποσπῆθῃ στὰ πὰ ἀλομονομένα καὶ σιωπεῖνὰ θωμάτια τοῦ ἀνακτοροῦ του καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ κανένα.

Ὁ Κάισαρ στὸ μεταξύ, θέλοντας ν' ἀπογῆ τῆς συνέτειας τοῦ ἐγγλήμιτός του, εἶχε γύρει γιὰ τὴ Νεάπολι, ὅπου ἔμενε ὄπισον νὰ περῶσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσι.

Ὁ Πάπας ὅμως τὸν ἐκάλεσε νὰ γερῆσι κοντά του, χωρὶς ἀναβολή, καὶ τοῦ ἔδωσε πρόβια συγγώρησι. Ἐπὶ πλέον, ἐπειδὴ ὁ Κάισαρ ἦταν χρήσιμος σὲν οἰκογενεῖά του, ὁ πατέρας του τὸν ἔγκατέστησε σὲν φέουδα πού εἶχαν παραχωρηθῆ ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως σὲν μακαριτῆ Φραγκίσκο, δούκα τῆς Κρήτης, καὶ πού τότε, μετὰ τὸ θάνατό του, κινδύνευαν νὰ περιέλθουν σὲ ξένα χέρια.

Ὅσο γιὰ τὴ Δουκρητία, ὅταν ξαναεἶδε τὸν δολοφόνου τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χεῖρ της, αἰσθάνθηκε ἕνα ἀκούσιο οἶγος. Τίποτε ὄπισον ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία της δὲν ἔδειχνε, ὅτι ἦταν ἐν γνώσει τοῦ ἐγγλήμιτός του...

Μονάχα ἕνας ἄνθρωπος δὲν ἐσυγγώρησε τὸν Κάισαρα γιὰ τὸ κακούργημα του, καὶ αὐτὸς ἦταν ἡ μητέρα του, ἡ γνώριμὴ μὲς Ἐλένη Βανόσα. Ἄν καὶ δὲν τοῦ ἔκαμε ποτὲ καμιά παρατήρησι σχετικῶς, τὸν κρατοῦσε πάντα σὲ ἀπόστασι καὶ μὲ κινεῖνὰ τρόπο δὲν τὸν δεχότανε κοντά της.

Ἀκόμα καὶ τὴν ἡμέρα πού βρισκότανε σὲν τελευταία της καὶ πού πῆγε ὁ ὄμιος γιὰ νὰ της δώσῃ τὸ τελευταῖο του φιλή καὶ νὰ της ζήτησῃ τὴ συγγώμη της, ἡ ἐτοιμοθάνατη πᾶνθηκε ἑλαφρά καὶ τοῦ φώναξε ἄγρια:

— Ποτέ!...

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ἡ Δουκρητία ἔκαμε τοὺς γάμους της μὲ τὸν Ἀλφόνσο, δούκα ντὲ Μπιζιλια, καὶ στὸ διάστημα τῶν δύο χρόνων πού ἔζησε μαζί του, δὲν ἔγκατέλειπε καθόλου τὴν προπεύωσι.

Ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ΣΤ' πού τὴν ἀγατοῦσε ἔξαφρητικά, τὴν ὀνόμασε ἰσόβιο δικαστῆ τὸν δουκάτου τοῦ Σπολέτο καὶ της παραχώρησε κάμπολλα δικαιοῦματα καὶ προνόμια, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων ὀλόκληρη τὴν πόλι καὶ τὴς γαῖες τοῦ Σερμονάτα.

Ἡ Δουκρητία εἶχε ἀκόμα στὴ διάθεσί της μέσα στὸ Βατικανὸ ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα, θανασιό σ' ἐμφάνισι καὶ πλουσιότατο σὲ διακόσμηση, γνωστὸ μὲ τὴ συμβολικὴ ὄνομασί «Νέα Γῆ».

Ἐκεῖ μέσα διοργάνωνε τὴν ἡμέρα ταυρομαχίας, ἱπποδρομίας καὶ κινήγησι καὶ τὴ νύχτα ἔδινε χοροὺς προσκοπιδοφόρων καὶ γιορτές, πού ἄρριαν ἐποχή μὲ τὴν πολυτέλειά τους καὶ πού κατέληγαν συνήθως σὲ ἀνθρωποκτονίες.

Τέτοιου ἰσῆ ἀπάνου—κάτω περνοῦσε καὶ ὁ Κάισαρ καὶ ὁ παναγιότατος πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφερόταν γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ζητήματα καὶ μόνο γιὰ τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά του δὲν νοιαζότανε καθόλου.

Γιὰ νὰ ἀνταποκριθῶν ὅμως οἱ Βοργία σὲ τόσο μεγάλα ἔξοδα, εἶχαν ἀνάγκη χρημάτων, χρημάτων πολλῶν, χρημάτων ἀνεξαντλήτων. Καὶ ὁ κυριότερος πρὸς γιὰ τὴν ἐξοικονομῆσι τους ἦσαν οἱ δολοφονίες!

Ὅταν διπλαθῆ ἔβαζαν στὸ μάτι τους κανένα πλούσιο, εἶτε συγγενῆς

Δουκρητία καὶ Φραγκίσκος.
(Εἰκὼν ἀπ' τὸ βιβλίον τοῦ Λουῖς Γκαστίν)

των ήταν αυτός, είτε ξένος, τόν εκαιούσαν σ' ένα απ' τὰ συνηθιμένα τους συμπόσια και έκει ή τόν έδηλητηρίαζαν με τρόπο ή τόν έμειθούσαν κ' έβασαν κατόπι τούς ύπηρέτες νά τόν άποπεισιώσουν με τίς μαχαριές.

Τήν άλλη μέρα, όταν μαθαινόταν τό έγκλημα, διέδιδαν καταλλήλως ότα τό θύμα είχε σκοτωθεί ύστερ' από φιλονεικία ή είχε πάθει συγκοπή. Οποιαδήποτε όμως κ' άν ήσαν ή έξήγησι του φόνου, ή περιουσία περιεργόταν πάντα σπά χέρια τών Βοργιάν.

Γιά νά λάβουν οι άναγνώστες μας μετ' ιδέα του πρώτου, κατά τόν άποίο έγινόνταν τά ιστορικά αυτά γλέντια του Βασικανού, παραθέτουμε ένα σχετικό άπόσπασμα, παρμένο από περιγραφή συγγρόνου Ιστορικού :

«Τήν τελευταία Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου δείτησαν πενήντα ώραιές νέες στο διαμέρισμα του δουκός ντε Βαλεντινού (αυτός ήταν ο τίτλος του Καίσαρος Βοργία). Μετά τό δείπνο σηκώθηκαν και χόρευαν μαζί με τούς αϋλητάς και τούς θαλαμηπόλους, στην αρχή ντυμένες κ' έπειτα γυμνές. Στο τέλος σκορπίστηκαν άπάνω στο πάτωμα άμειγρτα κάστανα, τά όποια υποχρεώθηκαν νά μαζέψουν ή ίδιες, περπατώντας με τά τέσσερα. Τή διασκέδασι παρακολουθούσαν ο Άλέξανδρος ΣΤ', ο Καίσαρ δούξ του Βαλεντινού και ή αδελφή του Λουκρητία, οι όποιοι έπευφημούσαν τούς διαγωνιζομένους και χάριζαν στους νικητάς κεντημένες καλτσοδέτες, χρυσοκέντητες ντυτέλλες κτλ.»

Κατά τό φηινόπορο του 1499, ή Λουκρητία αγάπησε τρελλά έναν χαρτοκίεμο ευπαρόδη, όνομα Φαβρίο Βολόν.

Ο Βολόν ήταν άγαθός, ελάχιστα πνευματώδης και δέν ελογάριαζε κανένα κίνδυνο μπρός στην άγάπη ής Λουκρητίας.

Ο Καίσαρ όμως παρακολουθούσε τίς κινήσεις τών δυο έρωτευμένων και μετ' αμέραι δέν χωρήθηκε κ' είτε ής αδελφής του :

—Μάθε πώς ο Βολόν μου κάθεται από στομάχι. Προσβάλει τήν παύή μας. Με στενοχωρεί, πώς νά σου τό πω ; Γι' αυτό, σέ παρακαλώ, νά τόν διώξής από δω...

—"Αν σένα σέ στενοχωρεί, έμένα μου άρέσει και δέν θα τόν διώξω... αλάτησε ή τρομερή Λουκρητία.

—"Έτσι, έ ; Καλά λοιπόν. Θα ίδής τί έχει νά γίνη...

Και ο Καίσαρ ής έγήρσε άμέσως τίς πλάτες. Η Λουκρητία όμως έτρεξε από πίσω του, καθώς άπομακρύνονταν, τόν έπασε απ' τό χέρι και του είτε άπειλητικά :

—Πρόσεξε ! "Αν τολμήσης και πειράξής τόν Βολόν, δέν θα σέ συγχωρήσω ποτέ !...

—Τρελή ή που είσαι ! Και πώς σου είτε, καιμένη, πώς θα τόν πειράξω ; άποκρίθηκε γελώντας ο Καίσαρ. "Έτσι σου τά είπα όλ' αυτά, γιά νά σέ δοκιμάσω. Άφού τόν αγαπάς, κράτησέ τον και κάμε τον ό,τι θέλεις...

Η Λουκρητία όμως, ή όποια ήξερε κατά ποιόν τρόπο τηρούσε ο αδελφός ής τίς ύποσχέσεις του, άποφάσισε νά λάβη τά μέτρα ής και νά προστατεύη τόν είνουσιμένο ής. Γι' αυτό τό σκοπό κάλεσε έναν ύπηρέτη ής και του άνέθεσε νά συνοδεύη τόν Βολόν κάθε φορά που βρισκόταν στο μέγαρό ής κ' έφευγε άργά γιά τό δικό του.

"Ένα πρωί όμως, που είχαν βγει οι δυο τους στο κνήγι, ο έρωτευμένος νέος άπομακρύνθηκε, χωρίς νά τό θέλη, από τη Λουκρητία και σπαμάτησε μπρός σ' ένα δέντρο. Στη όρτα του καθόταν μόνος του ο Καίσαρ και δροσιζόταν, πρῶγοντας ένα πορτοκάλι.

—"Ω, καλώς όρίσατε, κύριε ! είτε ο αδελφός ής Λουκρητίας μόλις είδε τόν Βολόν. Μά δέν είπατε παρέα με τήν αδελφή μου ; Πού εινε αυτή ;

—Δέν ξέρω, ύπηλότατε. Πρῶ ολίγου ήμουν κοντά ής, αλλά ξεπέζεφα γιά μετ' ασηγή και πην έχασα μαζί με τούς άλλους.

—Καλά, θα τούς ξαναβρούμε. Έγώ κοιράσθηκα και κάθησα γιά ν' άναπαυτώ. Θέλετε πορτοκάλι ; Είστε δροσερό και γλυκύτατο...

Ο Βολόν πήρε ένα τέταρτο πορτοκαλλιού που του έδωσε ο Καίσαρ και τό έφαγε. Κατόπι εναβαλλίκεψαν κ' οι δυο τους και προχώρησαν μαζί, πρῶς άναζητήσια ής Λουκρητίας και τών άλλων. (Ακολουθεί)

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιά άπαγόρευσις του Φρειδερίκου Α'. Ο μετμπερισμένος άξιοματικός. Η εκδίκησις του βασιλέως. Πώς διασκεδάζει ο κόσμος στην εποχή μας. Η κατάπληξις μιάς γηραιάς άριστοκράτιδος. Ένα άποκρηάτικο έδιμο στη Βοημία. Η καρατόμησις του πετεινού, κτλ. κτλ.

Κάποτε, ο Φρειδερίκος Β' ής Προσσίας είχε άπαγορεύσει στους άξιοματικούς τών άνακτόρων του νά πάνε σ' ένα χορό μετμπερισμένου, ο όποιος θα έδίδετο τήν τελευταία Κυριακή ής Άποκρηάς.

Ένας νεαρός όμως άξιοματικός, παράκουσε τη διαταγή, με τήν ελπίδα, ότι ή μετμπερισίς του θα τόν έκανε άγνωστο. Ο βασιλεύς όμως, που είχε πάει στο χορό, μετμπερισμένος κ' αυτός, τόν άναγνώρισε και τόν ρώτησε :

—Δέν είσθε άξιοματικός τών Άνακτόρων ;

—Ναι, αλάτησε εκείνος. Άλλά θα εινε κακοήθης άνοος θα με μαρτυρήσει ή θα διαδώσει ότι βρισκόμουν έδω.

Ο βασιλεύς, χωρίς νά του πη τίποτε, άπομακρύνθηκε.

Τήν άλλη μέρα όμως, καθώς έπιθεωρούσε τήν άνακτορική φρουρά, κάλεσε κοντά του τόν νεαρό άξιοματικό και του είτε με χαμηλή φωνή :

—Σας προβιάζω σέ λοχαγό, αλλά θα εινε κακοήθης όποιος... τό διαδώσει !...

Ο άξιοματικός υποκλίθηκε και ξαναγύρισε στη θέση του. Άργότερα οι συναδελφοί του τόν έρωτώσαν τί του είχε πει ο βασιλεύς, άλλ' αυτός δέν είτε λέξι, ούτε ζήτησε τόν προβιασμό του, μέχρι ής Άποκρηάς του έπομένου έτους, όποτε ο βασιλεύς τόν έπροβιάσε πραγματικά.

Η πρηνήτισσα Παυλίνα Μέτερνιχ, ή όποια στα γεράματα ής ζούσε άποτραβηγμένη έντελώς από τόν κόσμο, θέλησε κάποτε, πρῶ ολίγων ετών, νά ιδη πώς διασκεδάζουν οι άνθρωποι τών νεωτέρων χρόνων.

Μιά Άποκρηά λοιπόν, άνοιξε τό σαλόνι ής και κάλεσε διαφόρους γνωστούς ής νέους και νέες και τούς είτε νά διασκεδάσουν και νά χορεύσουν όπως ήθελαν.

Έχόρευαν λοιπόν προστά ής φούξ, ταγκά και τσάρλεστον.

Η πρηνήτισσα έμεινε έκπληκτη και, κινώντας τό κεφάλι ής, παρετήρησε :

—Περίεργο ! Πολύ περίεργο !... Στην εποχή μου τέτοια πράματα συνέβαιναν μόνο στο... χορβάκι !...

"Ένα από τά πιο παράξενα έθιμα ής Βοημίας, κατά τας Άποκρηας, εινε και ή... καρατόμησις ενός πετεινού.

Τό θύμα εκλέγεται πολλές ήμέρες πριν και οι Βοημοί τό περιτομνται και τό τρέφουν γιά νά γίνη όσο τό δυνατόν πιο λαχί.

Τήν ήμέρα ής καρατομήσεως, του φορούν κόκκινο σοκούρο από κεφάλι και... παντελόνια και τόν πάνε γιά νά τόν δικασούν. Δυό απ' τούς παριστάμενους του άπειθνουν τότε διάφορες κατηγορίες και κατόπι ο πρόεδρος του δικαστηρίου τόν έρωτά :

—Κατηγορούμενε, άπολογήσου...

Ο φτωχός ο κόκορας φυσικά, δέν άπολογείται και ο δικαστής του άπαγγέλλει τήν καταδίωξη του εις θάνατον.

Μόλις άπαγγελθή ή άπόφασις, ο κατάδικος μεταφέρεται έν πομπή στον τόπο ής εκτελέσεως.

Προηγείται μουσική, ή όποια παίζει πένθιμα, φοιλονθόνε ψάλται, οι όποιοι ψέλλουν δυνατά νεκρούσιμα τραγάρια και έπειτα απ' αυτούς έρχεται ο δήμος με κατακόσκιαν περιβολή. Έτσι φτάνουν στην πλατεία ής αγοράς, όπου έχει σπηθεί και ο πάγκος ής καρατομήσεως. Πριν νά γίνη ο άποκαταμυσμός, όλοι οι παριστάμενοι ζητάνε έπισήμως συγγνώμη από τόν... πετεινό και τέλος ή μάχαιρα του δήμου πέφτει, ένθ ή μουσική αρχίζει ένα πένθιμο κομμάτι...

Κατόπι τόν καρατομηθέντα πετεινό τόν τρέει ο δεσπότης ής πόλεως, οι δέ... πεπεισμένοι Βοημοί γεύονται στα σάπια τους, γιά νά ξεκαλουθήσουν τό άποκατωπό γλέντι τους.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο θρυλικός ιππότης Μπαγιάρ, ο έπονομασθείς άνογος και άτρόμητος.

(Εικόνα παλαιού τάπητος)

πράματα συνέβαιναν μόνο στο... χορβάκι !...

